

Diakonát

Jáhensství. Termín odvozený z řec. *diákonos* (= služebník). Označuje stupeň kněžského svěcení (další dva jsou kněžství a biskupský úřad). Úřad diakonátu se zrodil ve volbě „sedmi“ v prvotním křesťanském společenství v Jeruzalémě (Sk 6,1-6), podněcovaném duchem hluboké služby. Již Ignác Antiochijský se zmiňuje o diakonátu jako o specifickém úřadu, podřízeném biskupovi a kněžím, jak v rámci bohoslužby, tak v pastorační činnosti. Podle *Lumen gentium* „smí jáhen udělovat veřejně křest,

uchovávat a rozdělovat eucharistii, ve jménu církve se účastnit udílení svátosti manželství, přinášet svátost umírajícím, číst Písmo svaté věřícím, vyučovat a povzbuzovat lid, řídit bohoslužbu a modlitbu věřících, udělovat svátosti, řídit smuteční a pohřební obřad“, stejně jako provádět charitativní činnost a všechny úkoly, které mu svěří biskup. Druhý vatikánský koncil obnovil diakonát jako stálý stupeň svěcení (a nikoliv pouze jako přípravu na kněžství) s možností udílet jej ženatým mužům.

OHLAS NA ČLÁNEK „JAKÉ PERLY JAKÝM SVINÍM“ (HŘIVNA 17/23)

Autor článku Martin Bedřich v předposledním odstavci uvádí: „Paralel k současnému dění jistě najdeme spoustu – nabubřelé dopisy čtené z kazatelen a očekávající stádní reakce věřících, populistické výzvy zabalené do rádooby křesťanských frází, politické manipulace ohánějící se křesťanskou tradicí, to vše předhazované lidem jako prostředek ovládnutí, nikoli jako témata setkávání, dialogu, sdílení obohacení – jako slova víry.“

Tvrzením předchází spekulace ohledně „házení perel sviním“. Autor dedukuje, že „nejde ani tak o to, CO a KOMU házíme, ale

JAK“. Připomíná mi to náky politiků, kteří propad preferencí u voličů hledají v komunikaci.

Myslím si, že se autor článku mýlí v posuzování současného dění v církvi. Více méně jde, podle mého názoru, o jeho nespokojenost s církevními představiteli a církevním životem. S jeho názory nesouhlasím a opírám se o zkušenosti z naší farnosti, sledování televize NOE a televizních přenosů církevních slavností.

Josef Karmášek

AKTUALITY

MŠE SV. PRO RODINY S DĚTMI

Se začátkem školního roku opět srdečně zveme všechny farníky a zejména rodiny s dětmi na mše svaté, které se budou pravidelně konat druhý pátek v měsíci v děkanuském kostele.

První se uskuteční v **pátek 8. 9. 2023** o svátku Narození Panny Marie. Na nácvik doprovodu a zpěvu se sejdem jako obvykle **na faře v 16.30 h**. Při **mši sv. v 18.00 h** proběhne také požehnání školních potřeb dětí.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 24. srpna 2023. Uzávěrka následujícího čísla: 7. září 2023. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanuském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 28. 8. – 10. 9. 2023

28. 8. Po Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve

– – –

29. 8. Út Památka Umučení sv. Jana Křtitele

KK 18.00 za + Ivana Kozáčka

poutní slavnost

30. 8. St KA 08.00 za + Josefa Šobáně

31. 8. Čt KA 08.00 za + Jiřího Pikoru

1. 9. Pá KO 18.00 za + Marcelu Lukešovou

od 16.00 v KO svátost smíření

2. 9. So KA 18.00 za zdraví a pokoj pro Lindu Balušíkovou s rodinou

3. 9. Ne 22. neděle v mezidobí

KO 08.30 za uzdravení a Boží požehnání pro rodinu Archondidisovu

KO 14.00 – 16.00 tichá adorace NSO

4. 9. Po – – –

5. 9. Út KA 18.00 za + sestru Rozalku

6. 9. St KA 08.00 za zdraví a pokoj pro rodinu Artura Balušíka

7. 9. Čt KA 08.00 za dar pravé víry pro sourozence

8. 9. Pá Svátek Narození Panny Marie

KO 18.00 za + Antona

žehnání školních potřeb

rytmika

9. 9. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za pokoj a Boží požehnání pro rodinu Balušíkovou

10. 9. Ne 23. neděle v mezidobí

KO 08.30 za + Emili Honegrovou a rodiče

UPRCHLÍCI BYLI, JSOU A BUDOU. CO S TÍM?

Každý člověk má právo žádat o azyl nebo dočasnou mezinárodní ochranu. Je velice smutné a frustrující, že v Česku, Polsku a Maďarsku jsou tyto šance dramaticky nižší. Přitom vysoké zdi, ostnaté dráty a více policistů s drony způsobují pouze zvyšování cen pašeráků a utrpení zoufalých migrantů. Tento drahý a nesmyslný systém nám však dává pocit bezpečí.

Z dlouhodobého sledování mediálního prostoru by se mohlo zdát, že už minimálně osm let žijeme v Evropě v permanentní migrační nebo uprchlické krizi. Nejpозději od roku 2015, kdy do Evropy začalo přicházet neobvykle velké množství válečných uprchlíků, a to především ze Sýrie a Iráku (lidé z Afghánistánu tvořili jen malou část), se zpravodajské články, diskuze i příspěvky na Facebooku plní slovy jako migrant, ekonomický či nelegální uprchlík a podobně. Přitom mezinárodní ani české právo nezná pojem ekonomický ani nelegální uprchlík.

I bez zabíhání do právních definic jednotlivých pojmů je překvapivé, že se stále pohybujeme pouze na povrchu celé problematiky. Bývalý premiér Babiš, ač typický ekonomický migrant, stále dokola opakuje, že do naší země nepřijmeme ani jednoho migrantů. Jeho kolegyně, poslankyně Vildumetzová, se před tiskovou konferencí nedávno ptala ostatních, jestli existují i jiní než ekonomičtí migranti.

Spojení „nelegální migrace“ používají média běžně a nesprávně ve spojení s tzv. neregulární migrací. Jedná se o lidi, u kterých není jasné, jestli jsou to migranti nebo uprchlíci. Dokud se to nerozhodne, tak není možné používat slovo „nelegální“.

Ženevská Úmluva o právním postavení uprchlíků přijatá OSN mimo jiné uvádí, že každý člověk má právo na individuální posouzení žádosti o azyl nebo dočasnou mezinárod-

ní ochranu. Zároveň mezinárodní právo, kterému podléhá i Česká republika, říká, že každý člověk má právo překročit státní hranici za účelem žádosti o azyl. To znamená, že neregulární překročení hranice je pouze přestupkem, nikoli trestným činem.

Je poměrně zajímavé porovnávat výroky našich politiků nebo jiných veřejně vystupujících osobností s tím, co zná náš právní řád. V oblasti migrace jsou průsečíky většinou jen malé a velmi nepřesné. Je však nezbytné si při přemýšlení o migraci uvědomit několik věcí. Důležitým faktorem je samozřejmě bezpečnost. Nicméně v souvislosti s migrací se v podstatě nemluví o ničem jiném, považují proto za nadbytečné se tím zabývat i nyní.

První věcí, kterou bychom měli vnímat při pohledu na zoufalé příchodí, je důvod, proč vlastně do Evropy směřují. Důvodů může být samozřejmě mnoho a s trochou nadsázky by se dalo říct, že každý člověk má svůj specifický příběh.

Všichni známe tzv. válečné uprchlíky, tedy lidi, kteří prchají před bombardováním, zabíjením či mučením. V Česku tyto uprchlíky známe nejméně od minulého února, kdy začala strašlivá válka na Ukrajině. Ale stejně tak utíkali a stále utíkají i lidé ze Sýrie nebo aktuálně ze Súdánu.

Dalším poměrně pochopitelným důvodem může být tvrdá diktatura nebo vážné ohrožení konkrétních menšin. Prchají tak Afghánci před Tálibánem, homosexuálové z Iránu nebo mladí kluci z Eritrey, kde jim hrozí až dvacetiletá tvrdá vojenská služba. S tím vším mezinárodní právo počítá a v západní části Evropy mají všichni tito migranti velkou šanci na získání určité formy mezinárodní ochrany. Je velice smutné a frustrující, že v ČR nebo v Polsku a Maďarsku jsou tyto šance dramaticky nižší. Navíc bez zjevných důvodů.

V poslední době se ale můžeme setkat i s uprchlíky, kteří podle stávajícího práva velkou šanci na azyl nemají. Neprchají z války, nehrozí jim individuální nebezpečí kvůli rase nebo náboženství, nežijí v totalitním režimu. Přesto se vydávají na zoufalou, drahou a extrémně náročnou cestu tisíce kilometrů. V Evropě se pro ně vžil termín „ekonomičtí migranti“ a schová se pod to téměř kdokoliv, o kom chceme říct, že u nás nemá co dělat.

S postupujícími klimatickými změnami je ale čím dál zjevnější, že se život v některých částech světa, například v subsaharské Africe, stává nesnesitelný a neudržitelný. Ať už jde o nedostatek vody, extrémní záplavy nebo jiné přírodní jevy, všechno to způsobuje dlouhodobou potřebu lidí hledat bezpečí jinde. Ti schopnější, šikovnější, bohatší nebo vzdělanější budou čím dál častěji hledat šanci na normální život v Evropě.

Nikdo nedokáže předvídat, jak rychle a jakým směrem se bude situace vyvíjet v příštích letech. Obecný trend je ale poměrně jistý. S tím také souvisí dvě velice důležité věci, které bychom měli v Evropě i v České republice řešit. První z nich je tzv. bezpečná cesta do Evropy. Aktuálně není vůbec možné, aby jakýkoliv migrant nebo uprchlík mohl využít jakoukoliv legální a bezpečnou cestu, jak se do Evropy dostat.

Ať už se jedná o Syřana, Afghánce, Eritrejce nebo Súdánce, neexistuje legální způsob, jak získat jakýkoliv druh víza. To logicky vytváří poptávku po pašerácích a převaděčích. Ti si za cesty účtují tisíce dolarů a zoufalí prchající jsou pravidelně okrádání, znásilňováni a mučeni. Vše se navíc děje za přispění evropských dotací, které se dostávají ke zločineckým gangům v Libyi nebo Tunisku. Platíme krvavé peníze za to, že gangy snižují počet lodí, které se vydávají přes Středozezemní moře.

Ale jak se dlouhodobě ukazuje na jakýchkoliv vnějších hranicích EU, vyšší zdi, ostnaté

ploty a více policistů s drony pouze způsobují zvyšování cen pašeráků a zvyšují utrpení zoufalých migrantů. Do Evropy se dostávají tak jako tak. A nakonec často dostávají i mezinárodní ochranu. Je to nelogický, drahý a nesmyslný systém, který nám však dává tolik diskutovaný pocit bezpečí. Bohužel za tento náš pocit platí nevinní zoufalí lidé na evropských hranicích cenu nejvyšší.

Druhou důležitou věcí je paradoxně to, že Evropa i Česko ekonomickou migraci zoufale potřebují. V západní Evropě, ale nakonec i u nás na nízkokvalifikovaných pozicích místní obyvatele v podstatě nepotkáte. Úklidové služby, kiosky, veřejné práce – to vše dělají zahraniční migranti. A situace se bude zhoršovat, protože lidí v produktivním věku ubývá, zatímco seniorů přibývá.

Německo každý rok potřebuje několik set tisíc zahraničních pracovníků, Česko takto postrádá desítky tisíc zahraničních ekonomických migrantů, kteří by pomohli udržet v chodu celou řadu oborů a služeb. Je vlastně velice smutné a depresivní, že musíme argumentovat ekonomickými důvody, abychom dokázali sebe a své okolí přesvědčit o tom, že je správné a lidské pomáhat lidem. Že každý má mít právo na základní jídlo a pití, lékařskou pomoc nebo přístřeší, že každý lidský život má stejnou hodnotu.

Jako křesťana mě možná ještě o něco víc trápí přístup velké části církvi a křesťanů v Česku k této tematice. Kristus mluví o tom, že nejdůležitější je dvojpříkazání lásky. Druhá část zní: „miluj bližního svého jako sám sebe“. Máme velké štěstí, že církev je v Česku oddělená od státu a od světské moci. Jsem přesvědčen, že právě proto by měla česká církev dělat advokáta těm, kdo to nemohou dělat sami. Migrantům, uprchlíkům, lidem trpícím a lidem osamělým.